

A nyolcvanas évek újságírása

Írta: Szatmári Mór

Krúdy Gyula kitűnő kollegám legutóbbi «Pesti levelé»-ben a magyar újságírás régibb és újabb állapotjáról elmélkedvén, egy minket, újságírókat igen élénken érintő aktuális kérdés ötletéből összehasonlítja a két állapotot. Érdekesen, ötletesen, az ő ragyogó írásművészetével rajzolta meg a nyolcvanas esztendőök magyar zszurnalisztikájának képét. Ez a kép színes, érdekes, de nem hű. Persze, Krúdy Gyula sokkal fiatalabb ember, semhogy személyes megfigyelései alapján írhatna arról a korról és embereiről. De hallott róla és róluk sok furcsa céhbéli anekdotát, meg amolyan szájról-szájra járt apró történetet. Nem tehet róla, hogy csak azokat a jelenségeket rajzolta meg hiven, amelyek a történelem fórumáig magaslanak ki, de azokat, amelyek ezt a magasságot nem érték el, más színben, más formában látja, mint azok, akik abban a korban benne éltek és végigcsinálták annak a kornak zszurnalisztikai mesterségét.

Bizony már nem nagyon sokan vagyunk ilyenek. Fogyunk, veszünk. Akik akkor még vidám és bohó fiatalok voltunk, ma már kissé roskadozunk és sorra kísértük az akkor már öregebbeket — nem ugyan, mint Krúdy írja — a farkasréti temetőbe, de minden bizonynyal temetőbe.